

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и сумки да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОВЕАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

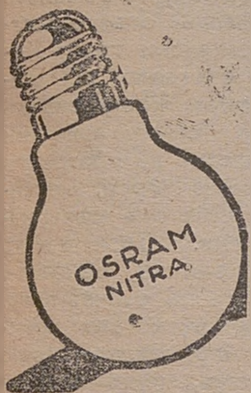
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Въ най-скоро време

ще бжде привършено общо въ цѣ-
лия градъ

ЕЛЕКТРИЧЕСКОТО ОСВѢТЛЕНИЕ.

Въ интереса на всѣкого е да започ-
не още отъ сега да си пригответи
ИНСТАЛАЦИЯТА, която ще струва
сега много по евтино — както ма-
териала, тъй и работата — отколко-

то по късно, когато изведнажъ всички ще почнатъ да инсталиратъ.

Имамъ на складъ всички ЕЛЕКТРИЧЕСКИ МАТЕРИ-
АЛИ отъ най-доброто качество, ПОЛУЧИХЪ разкошни по-
люлеи, малки и голѣми отъ 150 до 1500 лв.

Имамъ на разположение специалисти, софийски МЕХА-
НИКЪ—ИНСТАЛАТОРЪ. Приемамъ за извършване всѣкакви
видови ИНСТАЛАЦИИ, скрити и открити, електрически
звънци, телефони, динамомашини, грѣмоотводи, мотори и
всѣкакви електрически апарати.

Давамъ пълна гаранция за СОЛИДНА ПРИМЪРНА РАБОТА.
Извършвамъ инсталации и на срочно изплащане.

При склада на шевнитѣ машини „ЕКСЕЛЪ“ безплатенъ
курсъ по бродерия и макография.

Н. Р. БЕРАХА — ШУМЕНЪ.
Телефонъ № 135.

Прат. Ив. Говевъ

Самоубийствата у насъ.

Отъ нѣколко години насамъ
не ми е попадналъ нито единъ
ежедневникъ, въ който да не
се съобщава за убийства и
самоубийства. Епидемията на
убийствата и самоубийствата
напоследък, обаче, почва да
взима се по-силни размѣри.
Случаятъ съ „Първолетка“ и
нейниятъ любовникъ дойде да
затвърди у насъ убеждението,
че частъ отъ нашето младо по-
колѣние е попаднало въ пипа-
лата на една мощна отровна
хидра, която го тласка къмъ
безволие, увлича го къмъ ле-
ко гледане на живота, примам-
ва го къмъ духовна пустота и
схващане живота като „арена
за наслада“! Има ли наслади,
заслужава да се живѣе: нѣма
ли наслади — по-добре да се
умре! Прѣчи ли ти нѣкой, осо-
бенно въ случай отъ половъ ха-
рактеръ, убий го, отстрани го
отъ пжтя си. Бжди готовъ ви-
наги да умрешъ, щомъ живо-
тътъ прѣстане да ти доставя
удоволствия. Отъ къде дойде
тази духовна епидемия? Какъ
тя можа да обхване толкова
много млади души? Кой и
пркачъ успѣ да присади въ ду-
шитѣ съблазньта тъй, че тя
да изглежда така привлека-
телна? Къде немографитѣ ли?
Нашата художествена и научно-
популярна литература ли? Уче-
ното въ нашитѣ държавни учи-
лища ли? Социалнитѣ условия
ли на нашия животъ?

Преди всичко, струва ни се,
че епидемията иде отъ външни
причини. Тя не се дължи на
мизерията. Днесъ и послѣд-
ниятъ беднякъ, който едно
време пушеше най-евтинъ тютю-
нъ, пуши скъпи папироси.
Споредъ официални данни,
днесъ въ България вече го-
дишно се изпушва тютюнь за
около 1,500,000,000 лв. Днесъ

и най-бедната мома се облича
скжпо: мѣни шапката си по
сезони и въобще е робиня на
модата. Днесъ луксътъ у насъ,
пжкъ и гуляйджийството сж тол-
кова напреднали — че цѣла
дузина хумористични листов-
ки биватъ подържани отъ роби-
тъ на циничното веселие. Ре-
дакцията на в. Утро поднася
нѣколко пжти-седмично за сво-
тъ „Куткудечки“ и „цокачи“
специална духовна храна. До-
ри и сериозни вѣстници (като
„Свободна рѣчь“) се увлѣкоха
по духа на черната морална
психоза и поднасятъ на чет-
цитѣ си романи като „Дека-
меронъ“. Не. Безпаричието не
е причината за упадѣка на мо-
рала. Тѣмко напротивъ — по-
леко падатъ въ лекъ животъ
охолнитѣ. Язвата не иде отъ
икономически причини: тя е
чисто духовна.

Упадѣкътъ у насъ почна отъ
онази група наши писатели на
крайно-материални етически
схващания за живота. Матери-
алистическиятъ духъ (подъ
формата на „наука“) постепе-
но овладѣ нашата литература,
нашия театръ, нашитѣ учеб-
ни програми, нашата преса.
Какво сж криви младитѣ наши
поколѣния, когато тѣ навредъ
попадатъ на приказки, четива
и „научни теории“ въ матери-
алистически духъ? Виновенъ
ли е единъ младъ 18—19 го-
дишенъ момъкъ, че се само-
убилъ или че убилъ друго, го-
мото отъ какъ е станалъ
грамотенъ не му е попаднала
въ ржка нито една сериозна
книга, която да му разкрие
смисъла на живота? Въ вѣст-
ницитѣ той чете главно за убий-
ства, подлост, развратъ, гра-
бежи и пр. Въ научно популяр-
ни библиотеки — че вичко нрав-
ствено-религиозно (проповѣд-
вано отъ църква, религия и

философия) било измама (въ
една такава библиотека, напр.,
единъ нашъ професоръ пише
за смъртъта като за най-инте-
ресното преживѣване на мо-
дерниста-безвѣрникъ). Въ учи-
лището на нашия младежъ (по-
край малкото религиозно нрав-
ствени учебни предмети) се
предаватъ съ най-голѣма на-
стървеност морално убийстве-
ни теории за „относителна
нравственост, официална нрав-
ственост, за пълна еднаквостъ
въ сжщността на човѣка и
животното“ и др., теории от-
ричащи понятията за грѣхъ,
лична отговорност, вѣра въ
Бога и пр. Въ театра сжщиятъ
младежъ гледа злото въ пъл-
ния му разцвѣтъ, разголено
и изнесено въ такава форма,
че една млада душа лесно мо-
же да прѣкрачи (макаръ и съ
болка) прага на позволеното
и да трѣгне изъ тинята на
живота. Где може да намѣри
опора младежиятъ духъ? Въ
Църквата и въ нейната лите-
ратура? Да. Може би единко-
то учреждение у насъ, на ко-
ето отъ много страни се въз-
лагатъ сериозни надежди. Въ
Църквата (прѣко и косвено)
мнозина намиратъ опора, но
може ли всѣко дѣте, всѣки
младежъ да попадне подъ бла-
готворното влияние на Христо-
во учение? Дори и въ тази
область се явиха молци и чер-
веи: разни дѣновисти, теософи
и др. подкопаватъ съ своитѣ
лековѣрни теории вѣрата въ
Христа-Бога и въ Неговата
свѣта Църква. Като че ли всич-
ко у насъ се е замислило да
руши вѣрата и добритѣ нра-
ви. За добри нрави говорятъ
всички ржководни кржгове,
мнозина осжждатъ падналитѣ
— а сжщевременно допускатъ
злото у себе си. Единъ пра-
вительственъ вестникъ отъ по-
вече отъ единъ мѣсець насамъ
разправя чрѣзъ „Декамеронъ“
на своитѣ четци за полови пре-
живѣвания и хитрости. На учаш-
щата се младежъ не биде за-
претено да изпатратъ до грѣ-
бищата самоубилитѣ се Пър-
волетка и нейния любовникъ;
представляватъ ли си отговор-
нитѣ лица, колко опасни и съ-
блазнителни за всѣка млада
душа мисли и разговори сж
били допуснати посрѣдствомъ
това допущение?

Нека се сепнемъ. Едно врѣ-
ме въ Герания, слѣдъ напис-
ването на книгата „Страдания-
ята на младия Вертеръ“, за-
почна подобна епидемия отъ
самоубийства. Това сочи по-
колко литературата може да
влияе. Нека туй ни подкани
да вземемъ общи мѣрки за на-
маление порнографството, еро-
тичната литература и въобще
дребната цинична литература
у насъ. Тя е която снишава
нравствения уровень на бъл-
гарското младо поколѣние.
Книги, понижаващи нравстве-
ния уровень на народа, трѣб-
ва да се конфискуватъ. Трѣб-
ва да уважаваме свободата, но
не и слободията. Нека въ цен-
зуренъ комитетъ при м-та на
Просвѣтата и на Нар. Здраве
се привлекатъ хора, познати
отъ цѣлия народъ, неувлечени
въ партийни борби и амбиции
и единъ такъвъ комитетъ да
взема решения за огранича-
ване на неморалната литера-

тура. Време е — защото едва
ли има страна, въ която тъй
нареченитѣ хумористични ли-
стове да сж пълни съ такива
гадости, както е у насъ. Нека
сжжалимъ поне децата.

Наука и религия.

РЕЗЮМЕ
отъ втората сказка на проф.
Д. Дюлгеровъ.

Въпросътъ е предрешенъ за
мнозина. Науката отдавна е от-
рекла религията. Успѣхитѣ на
човѣшкия гений все повече и
повече затвърдяватъ нейната
сила. Науката е свѣтлина, мѣд-
ростъ, сила, щастие. Тя ще
пригответи нови условия за жи-
вотъ, тя ще разреши всички
проблеми, които стоятъ като
мжчителна загадка предъ чо-
вѣшкото съзнание и съвестъ.
Религията е дѣло само на про-
титѣ, непросѣтени съзнания.
Тя сковава волята, забулва съ
тъмна пелена ума и вкаменява
душата. Ако има нѣщо ценно
въ религията, то е нейното ми-
нало. Тя е създала музеи съ
старини отъ вкаменелости. Мо-
же би тѣ и днесъ да сж ценни, но
само съ своето минало вели-
чие. Днесъ човѣчеството живѣе
съ нови идеали, съ нови стре-
межи. То жадува за знания,
които да усладятъ живота му,
да окрилятъ мисълъта му, да
облагородятъ душата му. Всичко
това дава само науката. Предъ
нея всѣки трѣбва да се прекло-
ни, ней всѣки трѣбва да въз-
дигне паметникъ; ней всѣки
трѣбва да изгради храмъ, а
не на Бога, Когото нѣкой не
вижда и отъ Когото никой не
се нуждае.

Всичко това би било вѣрно,
ако нѣкой би могълъ да по-
сочи де е науката, предъ коя-
то трѣбва всѣки да се прекло-
ни. Кжде е тя? Де е нейна-
та сила? Де е нейния реаленъ
образъ? Въпросътъ остава безъ
отговоръ. Науката се оказва
фикция. Говорятъ, че науката
всичко знае, всичко разрешава,
не лъже, учи, казва, а никой
не може да ни я посочи, да ни
даде възможностъ да я чуемъ,
да се убедимъ че не лъже, че
тя знае истината. Напротивъ
колкото по вече знаешъ, тол-
кова повече се убеждавашъ, че
нищо или много малко знаешъ.
Колкото повече старѣешъ (въз-
раствашъ въ мѣдростѣта), тол-
кова повече и по ясно разби-
рашъ, че не знанията ти рас-
татъ, а областята на незнание-
то расте. (Примѣръ — тъменъ
кржгъ. Човѣшкия разумъ ос-
вѣтлява центъра. Движи се по
периферията на кржга. Колко-
то по голѣмъ е освѣтления
кржгъ, толкова по голѣмъ е и
неосвѣтления.) Нѣма наука, има
много науки. Но що сж тѣ?
Каква е тѣхната сжщностъ?
Що е наука? Науката търси
истината казватъ. Но що е ис-
тина. Христосъ не отговорилъ
на Пилата, но по рано казалъ
на ученицитѣ си, че Той е ис-
тинатъ, пжтя и живота. Дейст-
вително, филологическия ана-
лизъ на думата истина на всич-
ки езици говори, че истина
значи Богъ, абсолютна, жива
реалностъ, съ абсолютно съз-
нание. Коя наука търси Бога?
Никоя. Коя наука може да знае
истината? Никоя. Науката не

знае и онази истина, която оз-
начава само хармония между
физическата и психична реал-
ностъ, между онова, що е и
онова, що азъ мисля за него.
Защото науката сама по себе
си не е жива реалностъ. Има
само хора на науката, служи-
тели на науката, които изуча-
ватъ свѣта. Тѣхнитѣ мнения
сж тѣй противоречиви, че ние
не сме въ състояние въ всѣка
една областъ да знаемъ кой
отъ ученицитѣ е правъ. Примѣри
изъ областята на естеств. нау-
ки, психологията, математика-
та, философията. Науката пред-
полага безширенъ процесъ на
развитие, т. е. вѣчни истини
тя не знае. Въ противенъ слу-
чай тя престава да сжществу-
ва. Науката остава само като
стремежъ къмъ знания. Ней-
нитѣ служители изучаватъ свѣта
— установяватъ отношенията
между явленията, тѣхнитѣ
причини и закони, срѣдствата
за постигане на известни вече
цели съ най-малки усилия и за
най-кратко време. Но цели въ
живота науката не дава. Защо
да живѣемъ и какъ да жи-
вѣемъ — съ тѣзи въпроси на-
уката не се занимава. Само ре-
лигията разрешава тѣзи въ-
проси. Тя сочи идеали, тя осми-
сля живота. Етиката, като частъ
отъ философията, черпи свои-
тъ идеи отъ източника на ре-
лигията. Нѣма философия безъ-
религиозна. Може да има про-
тиворелигиозна философия.

Религията дава възможностъ
и сили на човѣка да познае
непосрѣдствено истината, Бога.
Тя е пжтеводна звезда въ жи-
вота. Християнството, право-
славие то-точно, е най-ярката
пжтеводна звезда, която из-
вежда човѣка отъ мрака на
заблуди и пороци и води къмъ
свѣтлина, къмъ Бога. Науката
и религията иматъ свои обла-
сти. Тѣ не си противоречатъ.
Тѣ сж независими и въ сжщо-
то време взаимно се проник-
ватъ. Религията дава идеали,
науката сочи срѣдства за тѣх-
ното най-цѣлесобразно пости-
гане. Науката и религията си
подаватъ ржка и задружно
работятъ за изграждане на
личността и нейнитѣ бжднини.

Още по спора за молитвата.

Въ нашия отговоръ до г-жа
Д-ръ М. по-рано ние бѣхме
достатъчно ясни. Д-ръ М. от-
ново ни възразява като се дѣ-
ржи о старитѣ положения на
своята първа статия безъ да
взема подъ внимание онова,
що писакме ние или, ако взе-
ма нѣщо, служи си съ него та-
ка, както ние не сме мислили.
Така като се пише, безъ же-
лание за разбирателство, спо-
рътъ може да продължи годи-
ни.

Ние никогa и никжде не
сме твърдили, че болестѣта,
каквато и да била, се цѣри
само съ молитва. Но г-жа Д-ръ
М. слага въ основа на своитѣ
статии точно тази невѣрна
предпоставка и, естествено,
пише и прави редъ заключе-
ния, които нѣматъ нищо об-
що съ онова, което ние ми-
слимъ и твърдимъ. А ние пи-
шемъ винаги така ясно и раз-
брано! — Основната мисль въ
нашето твърдение е, че сжще-
ствува една висша сила, Богъ,

която превъзмогва всичко човешко знание. Тази непозната, незнана, неизследима Сила, която е създала всичко видимо и невидимо във вселената заедно с малкия микрокосмос — човъка, може да извърши във човешкия организъм, както и във човешкия дух, промени, каквито не може да предизвика никакъв човешки лекар с познатите средства на човешката наука. Така ни учи самата наша християнска религия, която Д-ръ М. изповядва. Тази сила, ние не се срамуваме да я наречем Божия, действа надъ природата и човъка и прави промени по своя собствен промисъл, но тя действа и по молбата на слабия човък, който влиза във връзка с нея. Всички говорим за религия и често пишем и говорим срещу нея. А думата религия според Цицерона иде от латинския глагол *religare* — турям на страна, а според Лактанция и други — от *religare* — свързвам, съединявам — правя съюз с нещо, с... Бога. Тук във съюза, във онова, което се означава с думата религия, влизат в общение двете близки една за друга страни — Бог и човъка и единичното същество, чрез което човъкът влиза в общение с Твореца на свѣта, това не сж химическите опити и лабораторните изследвания или други какъкви видими и осъществявани съществувания на човешкото знание и изкуство, а е молитвата т. е. непосредственото общуване, разговора на довърляния с човъкът с Бога. Чрез молитвата човъкът изпросва от Бога здраве телесно и душевно, изпросва земно благополучие, изпросва онова, което ще подпомага неговия духовно-нравствен растеж.

Но Христос казва: не всеки, който Ми казва, Господи, Господи, ще влезе в Царството Небесно, т. е., не трябва да се схваща, че всяка молитва бива чува и особено не трябва да се мисли, че молитвата спори с рецептата на лекаря и иска да я измѣсти. Не сме говорили такива необмислени думи. Бог е вложил естествени сили у човъка. Сътия сили човъкът трябва да

побеждава свѣта. Човъкът е длъжен да усъвършенствува своите знания, изкуства, същности, за да си помага сам. Едно от тия знания е и медицинската наука. Но има случаи кждето молитвата ще помогне, защото човешката ръка се оказала слаба, т. е. кждето се измолва Божията помощ. Това сж необикновени, изключителни случаи, които не трябва да се смѣсват с сивотата на всекидневния живот. За да се извика Божия помощ се иска пълна чистота и съкрушение на сърдцето. Кога ще помогне Бог, това ние не можем да знаем. Едно можем да кажем — молитвата не може и няма за задача да смѣни рецептата на лекаря и, ако г-жа Д-ръ М. е разбирала така нашето твърдение за силата на молитвата, тя не ни е разбрала правилно и затова всичките нейни мисли въ статитъ й срещу нас сж без база. Ние сме съгласни съ всичко, което тя пише, защото знаем силата на науката, ала тя, трябва да признае като религиозен човък, че стават, макар много рядко, изцѣрения чудновати и надъ всяка болест, изцѣрима или не съ човешки средства, независимо от лекаря. Но лекаря трябва да бже на поста си. Такива изцѣрения не отричат и не вредят на науката. Такива случаи има на хиляди един, но такива случаи има. Пакъ ще кажем — има Един надъ нас, Който е по-силен от нас и за Когото всичко наше знание е детска играчка. Ние, обаче, нищо не губим, ако признаем Него, Неговата страшна, чудотворна сила и се преклоним съ благоговѣние предъ нея, а следъ това пакъ се върнем и продължим нашата тежка и уморителна всекидневна работа. Дано вече да сме се разбрали!

Какво става въ българското село?

То бърза да напусне старитъ си нрави и обичаи, старото си национално руко и се е приспособило поне въ какъко на градския живот. Ето какво разказ-

ва единъ пжтникъ въ списанието "Н. Цѣлина" за новитъ танци на село:

Отидохъ въ голѣмото село К. да държа сказка. Преди обѣдъ се явиха само нѣколко души, за това я отложихъ за следъ обѣдъ. Но се явиха пакъ съшитѣ лица, които ме помолиха да остана за другия денъ. Прѣносувахъ въ къщата на единъ доста издигнатъ културно селянинъ. Следъ вечерята дветѣ момичета на гостоприемния стопанинъ се облекоха въ хубавитѣ си дрехи. — Кжде отивате? запитахъ ги азъ. — Тая вечеръ имаме танцуване на вечеринка. Ако обичате, елате и вие. — Но не видѣхъ никакви обявления, днесъ за вечеринката?

— За танци няма нужда отъ обявления; извѣстието се предава отъ уста на уста. — Е, че знаете ли да танцувате? запитахъ азъ очудено. — Разбира се, че знаемъ; миналата година си изписахме майсторъ по танцитъ отъ София и му платихме нѣколко хиляди лева. Всички младежи — момичета и момчета посещаваха курса. — Азъ днесъ видѣхъ много момичета боси и тѣ ли танцуватъ? — Елате да видитѣ, че тия боси момичета вечеръ ажурени чорапи, лачени пантофи, копринени блузи... — До кога ще стоите на вечеринката? Ще танцуваме до зори. — Както въ София? — Да, сжко както въ София. — Ами имате ли баня да си миятъ тѣлата селянитѣ? — Нѣмаме; ходятъ нѣкога да се къпятъ при една парна машина...

Ето кжде върви нашето село...

М. М.

Хроника.

Вестникъ „Пастирскодѣло“ органъ на свещеническия съюзъ, въ брой 23 отъ 4 юни съобщава: Снощи бюрото на печата при тукашната ромжнска легация събщи, че ромжнския патриархъ, като билъ въ Цариградъ на пжтъ за Иерусалимъ, поискалъ настойчиво отъ Цариградската патриаршия да се реши по-скоро въпроса за вдигане схизмата

надъ българската църква. Цариградския патриархъ далъ своето съгласие. — Безспорно, условията за това вдигане не сж опредѣлени. Тепърва ще се уговарятъ. Самъ Св. Синодъ ще поеме ли отговорността за тѣхъ? Или ще свика, ако не църковно — народния съборъ поне архиерейския съборъ?

Сектанството въ съветска Русия. Большевишкия вестникъ „Селски комунистъ“, бр. 7, бие тревога, пише „Последни Новости“, по поводъ рѣста на сектанството. Вестникътъ пише, че „до революцията въ Русия сектантитѣ наброявали половинъ милионъ последователи, а сегатѣхното число достигало около 4 милиона.“

Срѣдъ причинитѣ за разпространението на сектанството, вестникътъ отбѣлзва, че една отъ тѣхъ се заключава въ „отжтсвието на преследване, пълната легализация на сектантитѣ при съветската власт“ и въ това, че „голѣма частъ отъ населението се е повлияла отъ нападкитѣ срѣщу църквата и това ги разколебало“. Но вестникътъ се плаши, че съ развитието на сектанството религиозниятъ фанатизмъ, получавайки все по-тънки облачения, ще се загнѣзди дълбоко въ душата на възраститѣ и да се боримъ съ него ще стане по-мъчно, отколкото съ старитѣ религии — православие и пр.

Религиозни външения въ Индия. Споредъ една телеграма отъ Бомбай (5 май) въ единъ храмъ на държавицата Удейспуръ (Западна Индия) е произлѣзло стълкновение между индуситѣ отъ разни секти за правото да влизатъ въ храма. Имало 5 души убити и 100 ранени.

Библията презъ 1927 година. Отъ Лондонъ телеграфиратъ, че библиейското общество е напечатало презъ 1926 година 10,128,087 екземпляра библии на 593 езика. Голѣма частъ отъ това число библии сж разпространени.

Открити гробница. Въ една пѣсчана кариера не далечъ отъ Меллено-Су-Пуай, въ

Бургундия, било открито голямо гробище. Това мѣсто на леието наричало „Поле на смъртта.“ Тукъ въ срѣдновековне погребвали чумани когато страшната епидемия опустошавала този районъ.

Брачната възраст въ съветска Русия. Большевишкия вестникъ „Красная Газета“ съобщава, че е приетъ законъ проектъ за промяна на брачната възраст за мъжете отъ 18 на 17 и за жените отъ 16 на 15 години.

Църква въ езически храмъ. Телефониратъ отъ Стокхолмъ (2 май), че въ селото Гамла, недалечъ отъ изхода на университетския градъ, сали, се е състояло освещаване на църква, построена стѣнитѣ на старъ езически храмъ въ честъ на богини Одинъ, Торъ и Фрей, легендарни същества отъ скандинавската митология. Този храмъ още въ срѣднитѣ вѣкове билъ центъръ на езичеството. Въ 1100 година, когато християнството официално е въведено тамъ, подъ езическото влияние не се решило изгорятъ стария храмъ. Мнели много столѣтия и сега тѣмъ се прѣвъзналъ на християнска църква.

Научна учителска експедиция. Окржната училищна инспекция въ желанието да даде възможностъ на учителитѣ отъ основнитѣ училища въ окржга да опрѣснатъ нията си по отечествена география и история урежда 19 юний т. г. научна експедиция съ следния маршрутъ:

Шуменъ, Търново, Габрово, презъ балкана Шипка, — Звнлъкъ — Пловдивъ — София — мина Перникъ. Обратно: София — Видинъ — по Дунавъ Русе — Шуменъ.

Експедицията ще бже де организирана и ще се води отъ окржжния ученъ инспекторъ г. П. С. паковъ.

Търсете Народенъ будителъ и будкитѣ!

Дж. Папини.

Новата сила на живота.

... Кой ще се откаже отъ богоподобие, да бже съ Бога? Богоподобие е вътре въ насъ, но анимализма (приравняване съ животното) го окржжава и притѣснява и прѣпятства на нашето развитие. Кой не би желалъ да бже като Бога? О, човѣче! Нима тивъ сжщностъ си доволенъ отъ това, което си днесъ? Сжщностъ-получовѣкътъ, полубогътъ, центазъръ безъ сила, сирена безъ очарование, демонъ съзвѣрско лице, съ кози нозе. Нима ти си напълно доволенъ отъ твоето несъвършено човѣчество, отъ твоя, подчиненъ на злото, анимализмъ, отъ твоята святостъ, която все пакъ си остава стремежъ? Чувствувашъ ли ти, че човешкото съществуване, каквото е било вчера, каквото е днесъ, е така възхитително, така удовлетворително, така блѣстящо, щото не съществува никаква нужда отъ това, съвсемъ да го измѣнимъ, да го направимъ противоположно на това, което е, за което ние сме мечтали въ протяжение на много столѣтия, че ще бже бжедия животъ въ висшия свѣтъ? Нима е невъзможно да преобразимъ този животъ, да направимъ този свѣтъ по-вече божественъ и накрай да свалимъ на него самото небе и неговитѣ закони?

Този новъ животъ, този свѣтъ, и земятъ, и небесенъ, е Царството Небесно, и за то-

ва, за да направимъ това царство възможно, ние сме длъжни да направимъ себе си небесни, свѣрхъ човѣци; ние сме длъжни да се направимъ подобни Богу, длъжни сме да подражаваме Богу.

Секретътъ за богоподобяването е Любовта. Върния пжтъ, за да достигнемъ свѣрхчовѣчността е пжтътъ на любовта, любовта на човѣка къмъ своя другаръ и врагъ. Ако такава любов е невъзможна, то невъзможно е и на нашето спасение. Ако такава Любов е страшна и отвратителна за насъ, то това вече е знакъ, че и частието е страшно и отвратително за насъ; ако тази Любов е абсурдъ, то и нашата надежда за избавление не е нищо друго, освенъ пакъ такъвъ абсурдъ.

Общиятъ обикновенъ разумъ счита любовта къмъ враговетѣ за безумие. Отъ тукъ следва, че нашето спасение е въ безумието. Да обичаме своитѣ врагове е подобно на това — да ненавиждаме насъ самитѣ. Отъ тукъ следва, че, за да достигнемъ небесното състояние, небесната радостъ, ние сме длъжни да ненавиждаме себе си.

Стигнали днешното състояние, ние мислимъ, че н и щ о н ѣ м а сила, която да ни изпълни съ отчаяние. Ние сме правили опити по всички направления. Ние не можемъ каза, че не сме имали време да пробваме всичко. Нима въ течение на безсмисленитѣ столѣтия ние не сме

правили нови и нови опити въ този свѣтъ? Ние опитахме жестокостта и кръвта излика по-вече кръвъ. Ние опитахме чувствеността, но нейнитѣ удовлетствия оставиха само горчина на устата и мъчителна жажда. Ние губѣхме нашата енергия, ние си позволявахме да падаме въ най-изгнчени, въ най-развратни форми на удовлетствие само за това, щото накрай разбити и въ отчаяние да се простиемъ на канаето пълни съ отравяне. Ние правихме опити съ закона; нарушавахме го, измѣняхме го и пакъ го нарушавахме, но справедливостта не можа да ни удовлетвори. Ние правихме опити съ разума, съ причината, измѣрвахме цѣлото творение, четохме звездитѣ, описахме растенията и всички предмети, живи и мъртви; ние ги свързвахме чрезъ слабата нишка на умствената спекулация; презрѣвахме всичко съ магическитѣ пари на метафизиката. Всичко напразно, защото всички предмети си останаха неизмѣними, вѣчно непромѣними и неспособни да се обновятъ или да ни удовлетворятъ. На имената и числата не се удаде да утолятъ нашия гладъ, и най-мъдритѣ между насъ свършиха съ това, че се съзнаха въ своето невежество. Ние опитахме изкуството и нашето безсилие доведе даже най-силнитѣ между насъ до граници на отчаянието; тѣ като абсолютното не се намира въ форми, разнообразието произтича отъ

единството, и материята, която спихме, неможе да издържи ефемерното. Ние опитахме богатството и станахме по-бедни; опитахме силата и намѣрихме, че сме станали по-слаби отъ по напредъ. Никжде нашиятъ духъ не намѣри покой; нашиятъ тѣла не отпочиваха подъ никоя благородна сѣнка, и тѣлото на човѣка, вѣчно жадно, вѣчно изпитващо нова измата, става все по-старо, по слабо, по пусто, защото въ никоя придобивка не намѣри за себе си миръ, въ никое удовлетствие и въ никое завоевание човѣкътъ не намѣри чистата радостъ и истинското щастие.

Иисусъ предлага своя опитъ — последенъ: Опитъ на любовта. Този, който още никой не е изпълнилъ, който твърде малцина сж се опитали да следватъ въ своя краткъ, животъ; най-трудниятъ опитъ, най-противоположния на нашиятъ инстинкти, но единствено способенъ да изпълни обещанието.

Човѣкътъ, какъвто го създава природата, мисли само за себе си, обича само себе си. Съ бавни и тежки усилия той успѣва да развие у себе си малко скоропременнолюбивъ къмъ жената и къмъ своитѣ деца, после заставя себе си да търпи присѣтствието на своитѣ другари, когато е преследвалъ, своитѣ съучастници въ убийството и войната. Понѣкога, но рядко, той може да обича приятеля си. Обаче, за него е по-леко да не-

навижда този, който го обича, но той никога не ще обича този, който го ненавижда. По тази причина Иисусъ ни повелява преобразимъ отношенията, то превалятъ днесъ между рага.

Когато човѣкътъ заобича, което ненавижда днесъ и види това, което днесъ той ще бже друго същество и живота ще стане противъложенъ на този, който днесъ. И тѣй като сегашниятъ животъ се състои отъ отчаяние, новиятъ животъ дейки противоположенъ въ всичко, ще бже добръ щастливъ.

. Синовѣтъ на Иисусъ вървали думитѣ на Господъ. Тѣ повтаряли неговитѣ повѣди, но не имъ се понавявали; и човѣкътъ, поради ята духовна глухота, все стени въ земния адъ, който всѣко столѣтие става все ужасенъ. И това състояние човѣка ще продължава до нова време, когато мжкатъ стени толкова жестока и неносима, щото умраза къмъ мразата не се роди въ съта на най-чернитѣ души, като въ ужаса на своето очаяние самитѣ умрѣли не възмутятъ и не се изпълватъ съ обичъ къмъ тѣзи, които свалятъ въ преизподнята, гавя, накрай, отъ всеобщия мракъ на страданията засияе чистата свѣтлина чудната пролѣтъ . . .